

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/300/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812200401
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7812200401.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému T. L., X., E. XXX, o zaplatenie 3 021,84 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 5C/43/2012-53 zo 6.6.2012 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka. Žalobcovi a žalovanému sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie vo veci zastavil, vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, o. i., že vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov konania, ako trovy právneho zast., podľa § 150 ods.1 O. s. p. z dôvodu, že vznikol na ochranu spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, a preto nie je dôvod, aby ešte bol zastúpený zást., pretože ten neposkytol žiadne právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti výroku uznesenia, ktorým mu nebola priznaná náhrada trov konania a poznamenal, že nenapáda výrok o zastavení konania, ani výrok vo vzťahu k trovám medzi hlavnými interventmi. Tvrdil, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Citujúc znenie § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. a právnu vetu judikátu R 49/1993 ďalej tvrdil, že aplikácia § 150 ods.1 O. s. p. na danú právnu vec je nenáležitá, že pre posúdenie možnosti jeho aplikácie je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku (uznesenie NS SR 6MCdo5/2011 z 18.1.2012, uverejnené aj na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>>), že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, že ten veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde on (vedľajší účastník) vstupuje do spotrebiteľských konaní, celoplošne ignoruje premlčaciu lehotu podľa O. z., podáva žaloby v premlčaných právnych veciach a pri námietkach premlčania ním vznesených, ojedinele aj žalovaným, sa dožaduje aplikácie obchodného kódexu na stanovenie dĺžky premlčacích lehôt, príp. poukazuje na dohodnuté 10 ročné lehoty, ktoré v spotrebiteľskom práve nie je možné akceptovať, taktiež namieta jeho oprávnenie vzniesť účinne námietku premlčania, z uvedeného teda vyplýva, že jeho správanie sa v spore, ale najmä okolností, za ktorých plošne na celom Slovensku uplatňuje pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok, po použití nekalých obchodných praktík a premlčané pohľadávky nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods.1 O. s. p. Podotkol, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoju žalobu späť a konanie žiadal zastaviť, že žalobca po tom, čo mu je doručené

oznámenie o jeho vstupe do konania, prípadne po tom, čo jeho vstup do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žaloby späť, že môže preukázať prípady, kde tento konkrétny žalobca vzal späť žalobu po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj po tom, čo platobný rozkaz (ďalej len PR) nadobudol právoplatnosť a, že sa ukazuje, že samotný jeho vstup do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa, je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Tvrdil tiež, že súd by mal vychádzať z čl.7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (jeho znenie citoval) a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že mu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by jeho činnosť (ako nemajetného) mohla byť paralyzovaná, naviac žalobca, ktorý závažným spôsobom a plošne na celom Slovensku porušuje spotrebiteľské práva by v prípade nepriznania mu trov mohol naďalej vykonávať svoju doterajšiu prax bez akejkoľvek ujmy, napr. v povinnosti nahradiť jeho trovy konania a, že napadnuté rozhodnutie vo výroku o jeho trovách je dobrou správou pre žalobcu, že môže plošne na celom Slovensku naďalej, bez akejkoľvek ujmy, uplatňovať cit. pohľadávky. Za úplne absurdnú označil argumentácia súdu, že jeho zást. neposkytol žiadne právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie vo veci a položil otázku, kto teda podal odpor proti PR 16Ro/6/2012-20 zo 16.1.2012, v ktorom súd zaviazal žalovaného na úhradu celej žalovanej sumy aj s prísl. a naviac spotrebiteľa zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania 181 € (súdny poplatok) a trovy právneho zast. 462,87 €, že ak by odpor nepodal došlo by k správoplatneniu premlčanej pohľadávky proti spotrebiteľovi, že súd pri priznaní trov dodávateľovi v PR, ktorý si naviac vedome uplatňoval premlčaný nárok nemal žiaden problém priznať mu trovy konania, naviac v nezákonnej výške, pretože žalobca si uplatňoval aj úkon písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý bol vykonaný pred začatím súdneho konania, súd sa nezaoberal ani tým, že v osobe žalobcu ide o súčasť silnej nadnárodnej siete 49 spoločností v takmer 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov a pýtal sa, či súd sa zamýšľal, či trovy, ktoré bez akýchkoľvek problémov priznáva tejto nadnárodnej finančnej skupine sú účelné, keď táto spoločnosť nemá problém zabezpečiť si vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti žalobcu, že napriek tomu, že žaloby žalobcu sú zhodné v tisíckach iných vecí, súd nezisťoval účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne uňho - bezmajetného, ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa, či sa zamýšľal súd nad tým, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, príp. z jeho prostriedkov a čím si mal žalobca zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov. Zdôraznil, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, že O. s. p. vo svojich ust. nevylučuje, aby aj účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom sa nemohol dať zastúpiť zást. a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zast. (uznesenie 7Co/31/2012 z 30. 4. 2012 KS Prešov) a, že možno by sa dalo argumentovať, že má možnosť podpory od štátu. Chcel poukázať na svoju reálnu skúsenosť: Podľa § 25 ods.6 zák.č.250/07 Z. z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, ale po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov napokon Ministerstvo hospodárstva SR schválilo a poukázalo mu finančnú podporu 4 000 €, pričom takýto finančný príspevok pri objeme ním vykonávanej činnosti na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštovné výdavky, že takáto jeho zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej. Ďalej zdôraznil, že prax mu potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účasti, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani jeho a ak áno, tak len výnimočne, že do konaní vstupuje voči dodávateľom, ktorí podľa jeho skúseností najviac porušujú spotrebiteľské práva, že po doručení návrhu a príloh podľa § 93 ods.4, § 79 ods.4 a § 114 ods.2 O. s. p. analyzuje vec a v konaní náležite právne argumentuje, že chcel by ochrániť ešte viac spotrebiteľov a vstúpiť do všetkých spotrebiteľských konaní, ale nedovoľujú nám to (I) jeho skromné možnosti, (II) neochota advokátov zastupovať ho, (III) jeho iluzórna podpora zo strany štátu, (IV) nepochopenie funkcie súdov v systéme naplňovania vysokých cieľov politiky EÚ pri ochrane spotrebiteľov zo strany niektorých sudcov (musí však objektívne dodať, že v napadnutom uznesení prezentované názory sú ojedinelé), že oslovil desiatky advokátov po celom Slovensku, ale na trvalú spoluprácu dokázalo zabezpečiť len 2 advokátov, ktorí sú ochotní pracovať len za prísudok, že jeho advokáti mu poskytujú kvalitné právne služby, je to ich práca, ktorou sa živia a nie sú povinní túto prácu vykonávať vo všetkých prípadoch zdarma, že v množstve sporov pomohlo spotrebiteľom, očistilo zmluvy od neprijateľných zmluvných podmienok a nekalých obchodných praktík, avšak spotrebiteľ bol zaviazaný čiastočne plniť a trovy mu neboli priznané a v týchto prípadoch nebol prísudok a on, ako bezmajetný, nemal z čoho svojho advokáta zaplatiť (išlo o množstvo súdnych sporov), že súdu zjavne uniká, kto tu chráni vyššie princípy, kto poukazuje na nemorálny celospoločenský fenomén civilno-

právnej úžery, ktorú výkonná moc, ale bohužiaľ aj niektoré súdy zľahka tolerujú, že nadobudol oprávnený pocit, akoby súd hájil záujmy dodávateľa (žalobcu), aby ako mamutia inkasná spoločnosť neutrpela ešte ďalšiu ujmu (okrem nevyožnenej pohľadávky) v podobe trov konania a položil otázku, kto by mal nastaviť v spoločnosti latku morálky, ak nie objektívne a spravodlivé súdy. K hospodárnosti konania a nadbytočnému navyšovaniu trov konania sa pýtal, či nebol vari v konaní spotrebiteľ úspešný, čo bolo skutočným dôvodom späťvzatia žaloby a uviedol, že bol to tlak argumentov a poznanie žalobcu, že v konaní už nebude proti nemu len rezignovaný a neinformovaný spotrebiteľ, ale zast. dodávateľovi sa ponúka rovnocenný partner a navrhol, že ak súd považuje jeho zast. za nehospodárne, nech je zistené, v koľkých právnych veciach, napr. za posledné 2 roky bol spotrebiteľ úspešný, v koľkých veciach vzniesol námietku premlčania a v koľkých veciach zobral žalobca žalobu späť, ak sa konanie uskutočnilo bez jeho ingerencie a je to potom potrebné porovnať s výsledkami konaní, v ktorých vystupuje ako vedľajší účastník, že faktom je, že súdy dlhodobo vybavovali spotrebiteľskú agendu vydávaním PR, a to v drvivej väčšine v rozpore s § 172 ods.9 O. s. p., príp. rozsudkami pre zmeškanie, v rozpore s § 153b ods.5 písm. d) O. s. p., preto je možné, že niektoré súdy môžu chápať jeho aktivity, len ako príčinu nárastu práce, takýto prístup k spotrebiteľskej agende, by však už v súčasnosti nemal mať v spoločnosti miesto, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov, že nemá finančné prostriedky, ani personálne obsadenie, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdoch je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom ochotných advokátskych kancelárií, že predpokladá, že súdu z jeho činnosti je zrejme, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci v konkrétnej veci ukáže možno ako rutinná a jednoduchá, treba však vidieť koľko zhmotnenej práce je v množstve týchto jednoduchých vecí, že jeho cieľom je, aby sa spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac Združení, aby v každom konaní vystupoval za Združenie advokát a aby dodávateľa prestali nie v dobrej viere doslova skúšať súdy, aby im priznávali premlčané nároky, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky po použití nekalých obchodných praktík a jeho cieľom je taktiež, aby sa táto agenda zminimalizovala, čo dosiahne len vtedy, ak budú podporené účinné prostriedky na odradenie dodávateľov realizovať svoju doterajšiu prax na súdoch, ak však neriskujú ani len náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej. Vytýkal súdu, že pri nepriznaní jeho trov postupoval v súlade s legislatívou EÚ a judikatúrou SD EÚ (citoval Čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, Čl.38, čl.47 Charty základných práv EÚ) a tvrdil, že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 (aj z neho citoval), že v zmysle uvedeného dokonca KS v Prešove svojim uznesením 3Co/131/2011-85 z 13.1.2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, pričom konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4, § 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a na nich nadväzujúca vnútroštátna právna úprava, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní, že ak by mu (ako nemajetnému) bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo jeho nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (aj z neho citoval), že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (napr. II.ÚS78/03, II.ÚS31/04, II.ÚS56/05, IV.ÚS147/08, II.ÚS122/09), že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu

slovenskej advokácie, 1997, str.53), že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - sporná, napriek tomu si dovoľuje poukázať na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 Najvyššieho súdu SR, ako aj na najnovšie komentáre k O. s. p.: Števíček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky súdny rád I, Velké komentáre, 1. vydání: C. H. Beck, 2009, str.607. K priznaniu trov vedľajšieho účastníka aj bez akéhokoľvek písomného vyjadrenia, ak dôjde k späťvzatiu žaloby po vstupe vedľajšieho účastníka predložil uznesenie KS v Prešove 7 Co/19/2012-84 z 28.2.2012 a zdôraznil, že o jeho nároku na trovy konania už bolo viackrát právoplatne rozhodnuté, napr. v 3 rozhodnutiach KS v Prešove, v 4 rozhodnutiach KS v Košiciach a v rozhodnutiach KS v Banskej Bystrici, (označil ich sp. zn. a dňom, kedy bolo rozhodnuté, že z uvedeného vyplýva, že aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“, práve preto je zast. advokátmi, ktorí sú ochotní takéto zast. realizovať, že aj keď neprijateľnosť zmluvných podmienok a posudzovanie nekalých obchodných praktík vyhodnocuje súd v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ ex offo, nemôže poučiť spotrebiteľa o premlčaní, príp. mu dávať návody k náležitej právnej argumentácii proti dodávateľom a, že jeho vstupom do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitať v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného partnera v riešení právnych otázok, súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť, že v predmetnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi a teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva, aj výkladové pravidlá ich aplikácie, že základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a spotrebiteľom v kontraktáčnom procese, že tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov a súd mal v danej veci celkom jednoznačne aplikovať § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. a vylúčiť aplikáciu § 150 ods.1 O. s. p. Napokon uviedol, že mu vznikli v konaní trovy z titulu právneho zast. podľa vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, že z procesného hľadiska zásadne platí, že zastavenie konania zavinil žalobca, preto má on, ktorý v konaní podporoval žalovaného, nárok na náhradu trov konania. Uplatnil si aj trovy odvolacieho konania a s poukazom na uvedené navrhol uznesenie zmeniť tak, že žalobca je povinný zaplatiť mu trovy prvostupňového konania 452,54 € a trovy odvolacieho konania 117,72 €, na účet jeho zást., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s jeho právnou argumentáciou, navrhol, v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81), podľa § 109 ods.1 písm. c) O. s. p. prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach: 1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania, 2. a) Či sa má čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.47 v spojení s čl.38 ods. 1 Charty základných práv EÚ vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl.6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktíkách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania, alebo sa rozhodlo o späťvzatií žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom, 3. Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ a čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov, napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené a 4. Či je porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ, ak v tej istej veci súd najprv v PR dodávateľovi prizná náhradu trov konania a po zrušení PR v konečnom rozhodnutí Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov v úspešnom súdnom konaní trovy konania neprizná. Uvedené otázky považoval

za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto podaní ide o otázku holej existencie Združení a de facto o otázku prežitia Združení, že EÚ stanoví ciele, (§ 169 ods.1 ZoFEÚ) práva spotrebiteľov zaradí medzi základné práva EÚ, (§ 38 ods.1 CHZPEÚ) štát deklaruje pomoc Združeniam, (§ 25 zák.č.250/07 Z. z.) Združenie vstúpi do konania, spotrebiteľ je v súdnom konaní úspešný, čím je daný reálny výsledok ochrany spotrebiteľa, avšak súd chce túto činnosť pri ochrane spotrebiteľa paralyzovať nepriznávaním trov Združeniu, že Združenia obhajujú jedno zo základných práv EÚ dovolenými zákonnými prostriedkami účinnej obrany, súd im trovy nepriznáva, dodávateľa plošne po celom Slovensku porušujú spotrebiteľské práva a trovy konania sú im priznávané, že princíp spravodlivosti stanovený v § 1 O. s. p. je tu zjavne narušený, z týchto dôvodov považoval za mimoriadne dôležité predloženie uvedených prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ. Záverom uviedol, že zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym sudom, je nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva, je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť, a ak, tak len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81, uznesenie ÚS SR z 28.7.2009, III.ÚS 207/09-31), citoval z rozhodnutia II. ÚS 1658/11 z 29.11.2011 a podrobne vyčíslil trovy konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že vedľajší účastník podal odvolanie voči výroku o trovách konania, v ktorom poukázal na Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a na právo EÚ, ako aj na viaceré ust. O. s. p. a zároveň podal návrh na prejudiciálne konanie. Citujúc znenie § 93 ods.1,2, § 137, § 142, § 146 ods.2 a § 150 O. s. p., ďalej uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.). Zdôraznil, že nevidí význam v právnom zast. vedľajšieho účastníka, keďže samotnou jeho úlohou je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, že spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zast. vedľajším účastníkom, že v danom prípade nemožno prijať záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohol uskutočniť samotný vedľajší účastník bez právneho zast., že z aktívnej činnosti vedľajšieho účastníka je zrejmé, že disponuje rozsiahlymi znalosťami a vedomosťami v danej problematike, ktorou sa ako špecifickou zaoberá, a je inštitúciou spôsobilou účinne ochraňovať práva spotrebiteľa v súdnom konaní a, že obdobný názor vyjadril aj Okresný súd (ďalej len OS) Nitra v rozhodnutí 25C/58/2012, z ktorého citoval. Zastával názor, že ak sa vedľajší účastník rozhodne využiť pre zast. v konaniach pomoc advokáta (splnomocniť ho na zast. v tisíckach sporov, do ktorých hromadne vstupuje) musí trovy právneho zast. znášať z vlastných prostriedkov, v opačnom prípade jeho konanie vytvára dojem účelovosti, čo ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, v ktorom potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu (citoval právny názor KS v Bratislave), že uvedený právny názor KS v Bratislave doplnil a rozvinul v rozhodnutí 3Cob/259/2011 (aj z neho citoval), že účelom právneho zast. je predovšetkým zast. záujmov svojho klienta, avšak v danom prípade možno konštatovať, že právne zast. vedľajšieho účastníka je nadbytočné, účelové a nehospodárne, keďže ten sa sám prezentuje ako inštitúcia spôsobilá na ochranu spotrebiteľa aj v rámci súdneho konania, že skutočnosť, že sám bez právneho zast. vystupuje na strane žalobcu spolu s občanmi SR vo viacerých sporoch na ochranu spotrebiteľov, príp. občanov SR v týchto sporoch sám zastupuje, potvrdzuje, že jeho právne zast. v predmetnom spore je nehospodárne. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať použitím § 150 O. s. p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať. V tejto súvislosti si dovoľil poukázať na právny názor (citoval ho) vyslovený KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 13Co/105/2012, podporený a doplnený v jeho rozhodnutí 16Co/100/2012, v ktorom poukázal na nález ÚS SR II.ÚS78/03 (aj z neho citoval), že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/36/2012 a rovnako aj v rozhodnutí 13Co/35/2012 (citoval z ich odôvodnenia). Zastával názor, že vyjadrenia zást. vedľajšieho účastníka v konaní sú zhodné s vyjadreniami v iných konaniach (len vpisovanie do kontextu) a opäť zdôraznil, že má za to, že takéto úkony má prioritne vykonávať samotný vedľajší účastník, že na uvedené poukázal vo svojom rozhodnutí 13C/14/2012 už aj OS Bratislava II a, že obdobne upriamil svoju pozornosť na vyjadrenia vedľajšieho účastníka aj OS Bratislava IV v rozhodnutí 8C/303/2011 (z ktorých citoval). Ďalej si dovoľil poukázať na rozhodnutie KS v Banskej Bystrici 17Co/91/2012 (aj z neho citoval) a pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní

v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania poukazuje na § 137 O. s. p., zastával názor, že združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného, ktorý žalovaného v konaní nezastupuje, z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa, žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zast. advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Uviedol, že v zmysle uvedeného nevidí význam v právnom zast. vedľajšieho účastníka, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch, že spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zast. vedľajším účastníkom a, že v danom prípade nemožno prijať záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zast. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka, uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnuté posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. Zastával názor, že v zmysle práva EÚ je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže SD EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci a zmysle uvedeného mal za to, že priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu. Zároveň si dovoľil poukázať na to, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na SD EÚ, ohľadom nároku združenia na ochranu spotrebiteľa na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem ochrany najmä svojich záujmov. V zmysle uvedeného mal za to, že návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky na SD EÚ je nedôvodný a účelový, nakoľko posúdenie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. ho potvrdiť. Zároveň si uplatňujem trovy konania v odvolacom konaní, ktoré podrobne špecifikoval. Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za

účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu Slovenskej republiky), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov, žalovaný žiadne trovy neuplatnil a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku. Návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a požiadanie Súdneho dvora EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach nebolo možné vyhovieť.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdnym dvorom pri výklade práva EÚ. Je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý má zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré mu položí, ako aj to, či sú splnené predpoklady, za splnenia ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajú viaceré výnimky z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, konkrétne ak a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej, b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdnym dvorom alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“) alebo ak c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“). V prípade ak sú tieto podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé, o. i. aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor.

V prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti úniového práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu úniového práva.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.